

Căpitan Nu

de Veronica Iani, 15 martie 2020

– David, David, trezește-te! Îmi vine să vomit.

– Ai, măi, Irina... Vrei să o chem pe mama?

– Nu.

– Și de ce mă trezești? Auzi, se leagănă camera?

– Taci! Ce se aude?

– Vecina de sus. Dar parcă nu avea baston. De la ce o fi bocănitul?

– Nu știu. Aprinde lumina, mi-e frică pe bezna asta. Nici mâinile nu mi le mai văd.

David coborî din pat. Podeaua era rece și umedă. Simțea cum camera se leagănă înainte și înapoi. Cu mâinile întinse, porni spre locul în care știa că este întrerupătorul. Dar întrerupătorul nu era la locul lui.

– Irina...

– Ce-i gălăgia asta?

Ușa se izbi de perete. David rămase cu mâna în aer. Un burtos cu părul slinos îl privea încruntat. Cu un singur ochi, pentru că celălalt era bandajat. Iar piciorul stâng îl avea de lemn.

– Voi ai să fugi? hârâi arătarea.

– Nu, vreau să aprind lumina.

– Ce lumină? În două minute să fiți pe punte. Aveți de spălat, de făcut mâncare. Căpitanul este foarte nervos când are burta goală.

– Nu! țipă Irina. Cine ești tu?

– Nu! răspunse burtosul.

– Am întrebat cine ești! se răsti Irina și sări din pat.

– Iar eu ți-am răspuns: Nu. Hai, la treabă! Sau poate vreți ca totul să fie ca înainte? Să mergeți la părinții voștri... Cumva niște clătite cu ciocolată?

– Nu, nu, nu! strigară amândoi copiii.

– Minunat! Sunteți exact ce aveam nevoie pentru misiunea noastră.

Copiii ascultară cu urechile ciulite zgomotul din ce în ce mai îndepărtat al piciorului de lemn.

– David, ne-au răpit pirații! începu să se smiorcăie Irina.

– Ești cu mine, o luă David în brațe. Știi ce nu înțeleg? De ce am spus că nu vrem să mergem la mami și tati? Eu voiam.

– Și eu voiam, își șterse Irina lacrimile.

– Voiam și să fie totul așa cum era înainte.

– Și clătite cu ciocolată aș fi mâncat, suspină fetița.

Din tavan se auziră bubuituri puternice:

– Vreți să vă iau pe sus? Mișcați-vă!

Ajunși pe punte, descoperiră cu groază că se aflau pe o corabie, înconjurați de ape. Irina îl strânse pe David de mână. Pe catarg flutura steagul negru al piraților.

– Eu sunt căpitanul, bine ați venit la bord. Vă mulțumim că ne-ați chemat. Eram disperați că nu găsim un echipaj pentru misiunea noastră.

– Noi v-am chemat? întrebă David.

– Ne-ați strigat de atâtea ori, încât, până la urmă, v-am auzit. Scuze de întârziere, dar urechile noastre nu mai sunt atât de ascuțite ca pe vremuri.

Irina înaintă curajoasă câțiva pași:

– Cum să vă strigăm dacă nu vă cunoaștem?

– Pe mine mă cheamă Nu vreau, zise căpitanul, iar el este Nu, secundul meu.

– Dar noi... nu pe voi vă strigam, se bâlbâi David. Nu știam că...

– Treaba voastră, acum suntem împreună. Ne apropiem de cea mai periculoasă strâmtoare. Dacă trecem de ea, avem drum liber spre insula Refuzului.

– Nu vrem! țipară copiii.

– Strigați minunat, mai că-mi vine să vă îmbrățișez de bucurie. Dar mai așteptați puțin, nu vreau să răgușiți și să rămânem înțepeniți în strâmtoare.

Irina privi cu dezgust singurul dinte din gura căpitanului. Semăna cu o stâncă mâncată de valuri.

– Am avut și eu dinți frumoși cândva, zise căpitanul, admirându-și dintele în lama de oțel a cuțitului pe care îl scosese de la brâu. Însă, de fiecare dată când eram trimis să îi spăl spuneam „Nu vreau”. Când mi se spunea să mănânc mai puține dulciuri, tot „Nu vreau” ziceam. Secundul meu, Nu, are și el o poveste asemănătoare. Ne-am înțeles din prima clipă. Atât de mult urâm cuvântul „Da”, încât ne-am făcut pirați. Atacăm orice „Da” întâlnit în cale. Și nici măcar nu este cine știe ce luptă. Sunt atâția copii care alungă cuvântul „Da”. Noi doar trebuie să fim atenți să îl culegem. Vaporul este plin cu saci burdușiți cu „Da-uri”.

– Căpitane! Strâmtoarea!

Copiii tresăriră. Pe linia orizontului se vedea pământ. Putea fi scăparea lor. Însă, pe măsură ce se apropiau, speranțele li se năruiră. Cât vedeai cu ochii, doar stânci albe și ascuțite, ca niște colți de morsă întorși spre cer.

– Dacă mai întârziam puțin, strâmtoarea se închidea cu totul. Pe vecie! arătă Nu spre crăpătura dintre două stânci prin care cu greu s-ar fi putut strecura o bărcuță.

– Vreți să trecem pe acolo? privi îngrozit David.

– Exact! Cu ajutorul vostru, zise căpitanul.

– Ba nu, strigă David și o rupse la fugă pe scările care duceau în interiorul corabiei.

Piratul Nu se repezi după el, însă piciorul de lemn îi intră într-o crăpătură și plonjă în hăul din burta corabiei. Căpitanul o legă bine pe fetița de catarg și fugi sub punte. Irina asculta înfrigurată strigătele și gemetele care se auzeau. Încerca să își desfacă legăturile, însă sfoara îi tăia pielea.

În cele din urmă, căpitanul ieși, ținându-l de o ureche pe David.

– Dă-mi drumul!

Îl legă lângă sora lui.

Corabia se îndrepta cu viteză spre mica strâmtoare.

– Dacă nu răspundeți la întrebările pe care vi le pun, urlă căpitanul, ne vom sfârâma de stânci.

Dar cât puteți de tare să strigați. Vreți la părinții voștri?

– Nu! țipă Irina uluită că a putut să spună iar o asemenea enormitate.

– Vreți să vă faceți temele?

– Nuuu! zbieră David.

Se întâmplă ceva neașteptat. Țipetele copiilor acționau ca niște brațe uriașe, depărtând stâncile și lăsând loc corabiei.

– Vreți să citiți?

– Nuuu! urlară copiii.

– Așa, așa, își freca mâinile căpitanul. Mai avem puțin și trecem. De acum înainte, copiii vor refuza orice li se va cere. Avem în corabie toate „Da-urile” pe care ei le-ar putea spune. Voi face cu ele un foc mare, mare pe insula Refuzului. În urma noastră, strâmtoarea se va închide pe veci iar „Nu” va fi stăpânul lumii. Copiii vor refuza orice le vor cere părinții. Minunat!

– David, nu vreau să se întâmple asta, scânci Irina.

– Încetează să mai folosești acest cuvânt care începe cu litera n.

– Degeaba, limba mea vrea să îl zică. Nu pot. Vezi, i-ar l-am spus. E ceva aici care ne face să îl spunem.

– Ia să mai facem o încercare, dragii mei, își frecă mâinile căpitanul. Vreți să mâncați niște legume?

– Nuuu, izbucni în lacrimi Irina.

– Tu de ce taci? îl zgâlțâi căpitanul pe David. Vrei să mănânci legume?

– Da! strigă răspicat David.

Căpitanul îngheță. Dintele i se clătină de furie.

– Da, da, da! continuă să strige David.

– Spune NU!!! Strâmtoarea ne va zdrobi. A început să se închidă.

Ochii căpitanului ieșiseră din orbite.

– Căpitane! Băiatul a deschis unul din sacii în care țineam cuvintele „Da” și este gol.

Secundul reușise să urce pe punte. Avea fața plină de zgârieturi.

– Ceee?

Căpitanul se lupta cu David ca să îi astupe gura.

– Fii curajoasă, Irina. Da, da, da! Trebuie să salvăm lumea, chiar dacă noi vom...

Un vuiet năprasnic și stâncile se prăvăliră peste corabie.

– Da, da, da! țipă Irina cât o țineau plămâni.

– Da, da, da! gemu David.

– Irina, David, sunteți bine? De ce strigați?

Copiii se uitară nedumeriți unul la altul, apoi la fața îngrijoră a mamei. Totul era neschimbat în cameră: întrerupătorul la locul lui, mocheta pe jos.

– Erau niște pirați, zise Irina.

– Care ne răpiseră și...

Mama îi privi neîncrezătoare.

– Venisem să vă propun următorul program pentru azi: mai întâi vă faceți temele...

– Da, mami! strigară copiii.

– Ăăă... și apoi, pentru că este frumos afară, sărim peste ora de uitat la desene...

– Daaa, mami!

– Și la masa de prânz voiam să vă propun să mănâcăm tot supa cu legume de ieri ...

– Desigur, mami!

– Desert nu am avut timp să fac. Credeți că...

– Daaa, mami!

– Ăăăă... Atunci îmbrăcați-vă.

Mama dădu să iasă din cameră, încă nevenindu-i să creadă că auzise atâtea „Da-uri”.

– Au!

Se aplecă să caute obiectul ascuțit pe care călcase.

– Ce-i ăsta? Parcă ar fi un dinte, dar arată groaznic ca să fie așa ceva. Parcă-i o bucată de piatră mâncată de apă. Cum o fi ajuns aici?

Îl aruncă pe geam strâmbându-se.

– Nu uitați să vă spălați bine pe dinți!

– Daaa, mami!

ACTIVITĂȚI

1. David și Irina, copiii din poveste, sunt frați. Care dintre ei crezi că este mai mare?

Explică!

2. Cum au ajuns cei doi frați pe corabia piraților?

3. Ce nume i-ai da acestei corăbii? De ce?

4. Imaginează-ți o întâmplare din copilăria căpitanului „Nu vreau” sau din copilăria secundului „Nu”. Povestește-o, apoi redă-o printr-o bandă desenată.

5. La ce întâmplare trăită de tine te-a dus cu gândul povestea „Nu vreau”?

6. Când anume – în viața de zi cu zi – este necesar și chiar de dorit să spui NU?

Joacă-te!

Fă [ACEASTĂ bărcuță](#) din hârtie sau încearcă [ACEST](#) model mai complicat.

Provocare

Încearcă, timp de o zi, să răspunzi doar cu DA tuturor rugămintelor venite din partea părinților tăi. Și să faci tot ce îți cer. E ușor? E greu?

